

The Holy See

HOMILIJA SVETOG OCA

Sвета миса на IV. Недjelju Božje riječi

22. siječnja 2023.

[Multimedia]

Isus napušta tihi i skroviti život Nazareta i seli se u Kafarnaum, grad smješten uz Galilejsko jezero, mjesto prolaza, raskrižje različitih naroda i kultura. Hitnost koja ga pokreće jest navještaj Božje riječi, koju treba donijeti svima. U Evanđelju, naime, vidimo da Gospodin poziva sve na obraćenje i poziva prve učenike da i drugima prenose svjetlo Riječi (usp. *Mt 4, 12-23*). Uočavamo taj dinamizam koji nam pomaže živjeti Nedjelju Božje riječi: *Riječ je za sve, Riječ poziva na obraćenje i Riječ čini navjestiteljima.*

Kao prvo, *Božja riječ je za sve*. Evanđelje nam predstavlja Isusa uvijek u pokretu, na putu prema drugima. Ni u jednom trenutku svog javnog života On ne daje ideju o statičnom učitelju, učitelju koji sjedi za svojom katedrom; naprotiv, vidimo ga kao onog koji putuje i kao hodočasnika, gdje prolazi kroz gradove i sela, susreće lica i priče. Njegove noge su noge glasnika koji naviješta radosnu vijest o Božjoj ljubavi (usp. *Iz 52, 7-8*). U Galileji poganskoj, na putu uz more, s one strane Jordana, gdje Isus propovijeda, bio je – napominje se u tekstu – narod koji je sjedio u tmini: stranci, pogani, žene i muškarci iz raznih krajeva i pripadnici raznih kultura (usp. *Mt 4, 15-16*). Sad i oni mogu vidjeti svjetlo. I tako Isus „širi granice“: Božja riječ, koja liječi i podiže, nije namijenjena samo pravednima iz Izraelskog naroda, nego svima; želi doprijeti daleko, želi liječiti bolesne, želi spasiti grešnike, želi skupiti izgubljene ovce i okrijepiti one čija su srca umorna i potištena. Ukratko, Isus „prelazi granice“ da nam kaže da je Božje milosrđe za sve.

Taj vid je temeljan također za nas. Doziva nam u pamet da je Riječ dar upućen svakome i da

stoga nikada ne smijemo ograničavati njezino područje djelovanja zato što ona, mimo svih naših kalkulacija, niče sama od sebe, neočekivano i nepredvidljivo (usp. *Mk* 4, 26-28), na načine i vremena koje Duh poznaje. A ako je spasenje namijenjeno svima, pa i onima koji su se najviše udaljili i najdalje odlutali od Boga, tada naviještanje Riječi mora postati glavna hitnost crkvene zajednice, kao što je to bilo za Isusa. Ne smije nam se dogoditi da ispovijedamo velikodušnog Boga, a mi sami budemo uskogrudna Crkva – to bi bilo, dopuštam si to reći, jedno prokletstvo; da propovijedamo spasenje za sve, a činimo neprohodnim put za njegovo prihvaćanje; da znamo da smo pozvani donositi navještaj Kraljevstva, a zanemarivati Riječ, rastrčavajući se na sve strane oko mnogih sporednih poslova. Naučimo od Isusa stavljati Riječ u središte, širiti granice, otvarati se ljudima, stvarati iskustva susreta s Gospodinom, znajući da Božja Riječ „nije kristalizirana u apstraktnim i statičnim formulama, nego zna dinamičnu povijest koju čine ljudi i događaji, riječi i djela, razvoji i napetosti“ [1]. „Božje milosrđe je za mene“, svaki pojedini to može reći.

Sada dolazimo do drugog vida: Božja riječ, koja je upućena svima, *poziva na obraćenje*. Isus, naime, u svom propovijedanju ponavlja: „Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko“ (*Mt* 4, 17). To znači da Božja blizina nije neutralna, njegova prisutnost ne ostavlja stvari onakvima kakve jesu, ne brani spokojan život. Naprotiv, njegova nas Riječ prodrma, narušava naš komoditet, potiče na promjenu, na obraćenje: dovodi nas u krizu jer „živa je... i djelotvorna; oštija je od svakoga dvosjekla mača [...] te prosuđuje nakane i misli srca“ (*Heb* 4, 12). Da, poput mača Riječ prodire u život, potiče nas da razlučujemo osjećaje i misli srca, odnosno, pokazuje nam koje je to svjetlo dobra kojemu valja dati mjesta, a gdje je, naprotiv, mjesto gdje se skuplja tama poroka i grijeha protiv kojih nam se valja boriti. Riječ, kad uđe u nas, stubokom mijenja srce i um; mijenja nas, navodi nas da svoj život usmjerimo prema Gospodinu.

Evo Isusova poziva: Bog ti se približio, osvijesti stoga njegovu prisutnost, napravi mjesta za njegovu Riječ i tvoj će se pogled na život promijeniti. Želio bih to reći i ovako: stavi svoj život *pod* Božju riječ. To je put koji nam je pokazala Crkva: svi smo, pa i pastiri Crkve, pod autoritetom Božje riječi. Ne pod našim vlastitim ukusima, našim sklonostima i preferencijama, nego pod jednom Božjom riječi koja nas oblikuje, obraća nas i traži da budemo ujedinjani u jednoj Kristovoj Crkvi. Braćo i sestre, možemo se, dakle, zapitati: gdje moj život nalazi smjer, gdje nalazi putokaz? Iz mnogih riječi što ih slušam, iz ideologija, ili iz Božje riječi koja me vodi i čisti? I koji su to vidovi u meni koji zahtijevaju promjenu i obraćenje? I koji su to aspekti u meni koji iziskuju promjenu i obraćenje?

I konačno – kao treće – Božja riječ, koja se obraća svima i poziva na obraćenje, *čini nas navjestiteljima*. Naime, Isus prolazi pored obale Galilejskog jezera i poziva Šimuna i Andriju, dvojicu braće ribara. On ih svojom Riječi poziva da ga slijede, govoreći im da će ih učiniti „ribarima ljudi“ (*Mt* 4, 19): ne više samo velikim znalcima kad je riječ o lađama, mrežama i ribama, nego iskusi u traženju drugih. I baš kao što su za plovību i ribolov naučili napustiti obalu i baciti svoje mreže na pučinu, na isti će način postati apostoli sposobni ploviti otvorenim morima svijeta, ići ususret svojoj braći i sestrama i naviještati radost Evanđelja. To je dinamizam Riječi: ona nas

uvlači u „mrežu“ Očeve ljubavi i čini nas apostolima koji osjećaju neobuzdanu želju dovesti na brod Kraljevstva one koje se susreće na svom putu. To nije prozelitizam, zato što pozivatelj jest sama Božja riječ, a ne naša riječ.

Osjetimo stoga kako je i nama danas upućen poziv da budemo ribari ljudi: osjetimo da nas sâm Isus poziva naviještati njegovu Riječ, svjedočiti je u svakodnevnim situacijama, živjeti je u pravdi i ljubavi, uosobiti je iskazujući nježnost onima koji pate. To je naše poslanje: postati tražitelji onih koji su izgubljeni, onih koji su potlačeni i obeshrabreni, donositi im ne sebe, nego utjehu Riječi, prodornu objavu Boga koji preobražava život, radost spoznaje da je On Otac i obraća se svakom pojedincu, ljepotu riječi: „Brate, sestro, Bog ti je postao blizak, slušaj ga i u njegovoj ćeš Riječi pronaći divan dar!“

Braćo, sestre, želim zaključiti jednostavnim „hvala“ onima koji rade na tome da se Božja riječ ponovno nađe u središtu, da je se dijeli s drugima i naviješta. Hvala onima koji je proučavaju i produbljuju njezino bogatstvo; hvala pastoralnim djelatnicima i svim kršćanima koji predano rade na slušanju i širenju Riječi, napose lektorima i katehetama: danas nekima od njih podjeljujem službu. Hvala svima koji su prihvatili brojne pozive koje sam upućivao da se nosi Evanđelje svuda sa sobom i čita svaki dan. I na kraju, posebna hvala đakonima i svećenicima: hvala vam, draga braćo, što ne dopuštate da sveti Božji narod ostane bez hrane Riječi; hvala što se posvećujete njezinu razmatranju, življenju i naviještanju; hvala vam na vašoj službi i vašim žrtvama. Neka svima bude utjeha i nagrada slatka radost naviještanja Riječi spasenja.

[1] *La Parola di Dio nella vita e nella missione della Chiesa. Instrumentum laboris per la XII Assemblea generale ordinaria del Sinodo dei Vescovi (Božja riječ u životu i poslanju Crkve. Instrumentum laboris za XII. redovitu opću skupštinu Biskupske sinode)*, 2008., 10.